

Komisaras Kaminskis ir ponias Volf

Rikės tėtį ir Žiedulės mamą sieja bendri dalykai. Ne vien tai, kad abu gyvena didžiuliame Amandos name po vienu stogu. Be to, abu jaučia silpnybę baudžiamųjų bylų tyrimui. Horstas Kaminskis, kriminalinės policijos tarnautojas, kaip įmanydamas stengiasi prilygti savo didžiajam pavyzdžiui Šimanskiui. Gerda Volf, pasiryžusi medžioti nusikaltėlius, įsteigė privatų seklių biurą. Pamažu sužinome, kad yra ir daugiau dalykų, kurie juodu sieja...

* 1 *

Didelė, užtamsinta patalpa ir apvalus, juoda staltiese uždengtas stalas. Svečių veidus tik silpnai apšvietė ant stalo blyksinčios žvakės. Be to, veidai skendėjo nuo smilkalų kylančiuose dūmų kamuoliuose, todėl negalėjau jų atpažinti.

Laikėme viena kitą už rankų ir stebėjome Amandą, kuri linguodama galvą žiūrėjo į krištolinį rutulį. Sistė X stovėjo šalia jos ir taip pat žvelgė pro savo tamsius akinius į krištolinį rutulį, o Penelopė, Amandos katinas, tuo metu knarkė ant stalo.

– Ei, Rike, – pašnibždėjo man geriausia draugė Žiedulė. – Kam Amandai prireikė krištolinio rutulio? Juk paprastai niekada juo nesinaudoja.

Gūžtelėjau pečiais.

– Ko gero, turėdama tiek daug žiūrovų, nori suvaidinti mažytį spektaklį.

– Giunteri, – staiga sušnibždėjo Amanda. Tačiau kiekvienas prie stalo ją išgirdo. – Su koku mirusiu žmogumi norėtumėte pasikalbėti?

Giunteris šventė savo gimtadienį. Kadangi kažkada buvo žokėjus, gimtadienio vakarėlį surengė hipodromo kazino kartu su savo draugais seneliu Varžteliu, Viliu, Valteriu ir keletu senų draugų žokėjų.

Aš ir mano geriausia draugė Žiedulė be galo apsidžiaugėme, kad ir mums leido ateiti, kartu su tėčiu bei Gerda, Žiedulės mama. Giunteris pasikvietė netgi Amandos dvasių ratelį. Greičiausiai pamanė, kad padarys savo seniems draugams paslaugą, jei vakarėlyje dalyvaus keletas damų. Ir iš tiesų – Amanda, Eleonorę, Elzbetą bei Hedvigą nuolat buvo apspitę Giunterio draugai. Visi šoko, kiek kojos laikė. Tik senelis Varžtelis susilaikė.

Ir tada Amanda nustebino Giunterį savo seansu. Dvasių iššaukimas kaip gimtadienio dovana! Tik Amanda ir galėjo tai sugalvoti. Ji – pati netikėčiausia namų šeimininkė visame pasaulyje!

– Kažkokie fokusai, – bambėjo senelis Varžtelis. – Ir kokia smarvė! Ar negalima apsieiti be smilkalų?

– Jie tikrai nedvokia blogiau už tavo cigarą, tėtė, – pasakė Gerda.

Amanda dar kartą gurkšteležo iš taurelės migdolų likerio, mėgstamiausio savo gėrimo, ir atsikosėjo.

– Prašom tylos, – sušuko ji. – Turiu susikaupti. Taigi, mielas Giunteri, su koku mirusiu žmogumi norėtumėte pasikalbėti?

Giunteris žiūrėjo į ją išplėstomis akimis.

– Mirusiu žmogumi?.. Ėėė, nė nežinau. Šeimos niekada neturėjau, nežinau... vienintelė būtybė, kurią dabar prisiminiau, yra mano arklys. Mielas gyvūnas, buvau labai prie jo prisirišęs. Deja, jis jau seniai negyvas.

– Arklys? – rikteležo senelis Varžtelis. – Nori pasikalbėti su arkliu?

Giunteris susiraukė.

– Žinoma, kad galima kalbėti su gyvūnais!

– Tik jie neatsako, – atšovė senelis Varžtelis. – O gal ruošiesi savo senam bičiuliui ką nors pažvengti?

– Gal dabar malonėtumėte visi užsičiaupti? – paprašė Amanda, skersa akim griežtai dėbteležusi į senelį Varžtelį. – Jei Giunteris nori pasikalbėti su savo arkliu, savime suprantama, pabandyčiau išpildyti jo norą. – Kuo jis vardu?

– Luiza.

– Gražus vardas, – tarė senelis Varžtelis ir tuoj pat gavo niuksą į pašonę nuo savo dukters.

– Luiza! – pašaukė Amanda. – Luiza! Jei giridi, duok mums ženklą!

Mudvi su Žiedule jau daug kartų esame dalyvavusios tokiuose seansuose. Juos Amanda organizuoja kiekvieną savaitę drauge su savo dvasių rateliu: Eleonore, Elzbeta ir Hedviga. Todėl iš esmės jau turėtume būti prie viso to pripratusios. Be to, mes niekada nežiūrėjome į šį reikalą pernelyg rimtai. Pirmiausia todėl, kad

Amanda ir jos dvasių ratelis beveik visada kalbasi tik su Elzbetos ir Hedvigos tėčiu. Ir vis dėlto kiekvieną kartą, kai Amanda kviečia mirusiuosius, mudviem kūnas pagaugais nueina.

Taip buvo ir ši kartą. Žiedulė dar stipriau suspaudė man ranką, stėjo mirtina tyla. Netgi senelis Varžtelis neprasižiojo.

– Luiza! – dar kartą pašaukė Amanda. – Ar girdi mus?

Per dvasių arbatėles šią akimirką Elzbeta ir Hedviga paprastai imdavo kalbėtis su savo tėčiu apie jo arfą, angelų chorą ar kitus nuotykius danguje. Taigi klaiki baimė labai greitai išgaruodavo.

Tačiau ši kartą buvo kitaip. Atrodė, darosi vis tyliau – ir šalčiau. Staiga mane ėmė krėsti šaltis. Mieliausiai dabar būčiau atsistojusi ir nuėjusi pasiimti savo striukės. Bet nediršau paleisti Žiedulės, sėdinčios iš kairės, ir Amandos, sėdinčios iš dešinės, rankų. Jaučiau, kad Žiedulės ranka dreba. Ar ir jai buvo šalta?

Tada išgirdau šnaresį. Iš pradžių pamaniau, kad kažkas iš svečių tyliai kalba. Įtardama senelį Varžtelį, pažvelgiau į jį. Jis sėdėjo šalia Gerdos, Amandai iš kito šono. Kaip ir kiti svečiai, jis žiūrėjo akis išsproginęs į Amandą.

Paskui tas tylus kuždesys liovėsi. Gal aš klydau? Gal šnaresys sklido iš lauko. Štai ir vėl! Ne, jis pasigirdo šioje patalpoje.

Užmerkiau akis ir pabandžiau ką nors suprasti, bet

kuždesys buvo labai tylus. Gal girdėčiau truputį aiškiau, jei Amanda dar kartą pašauktų Luizą. Žvilgtelėjau į Žiedulę. Ji taip pat sėdėjo užmerktomis akimis. Ar ji irgi girdėjo šnabždesį? O kiti svečiai – taip pat? Mieliausiai būčiau jų tuoj pat paklaususi.

Staiga atsilapojo durys. Šviesoje, sklindančioje iš gretimų patalpos, išvydau šešėlį. Negi tai Luiza...?

– Aš... Kas čia vyksta?.. Sveiki! Ar čia kas nors yra?

Giunteris atsistojo ir įjungė šviesą. Apakinta primerkia akis. Kiti svečiai taip pat tyliai aiktelėjo, lyg būtų staiga pažadinti. Tarpdury stovėjo jaunas vaikinai.

– Ką čia darai? – sušuko Giunteris. – Netinkamesnio laiko įsiveržti tikrai negalėjai rasti!

– Arkliai! – riktelėjo jaunuolis. – Nebežinau, ko griebtis! Man reikia pagalbos!

Nieko daugiau nepaaiškinęs ir nelaukdamas atsakymo, jis apsisuko ir išdūmė. Giunteris trumpai susižvalgė su mumis, gūžtelėjo pečiais ir leidosi jam iš paskos. Kiek padvejoję, nusekėme jiems įkandin.

– Kas tai buvo? – paklausiau šalia bėgančio Valterio. Prie hipodromo jis turi savo lažybų kontorą, taigi visus čia pažįsta.

– Jaunas arklių prižiūrėtojas, – atsakė Valteris. – Jis dirba hipodromo tvartuose. Nesuprantu, ką jis čia tokiu metu veikia?

Gimtadienio kompanija lyg koks karavanas nutįso per hipodromą. Mudvi su Žiedule jau esame čia kelis